

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

19 juni 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GELIJKE KANSEN

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Adelheid Byttebier, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de voor kinderen met een handicap discriminerende leeftijds-grens inzake het gebruik van een fietskar

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Adelheid Byttebier, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over ouderbijdragen in kinderopvang

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Adelheid Byttebier, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het wegwerken van wachtlijsten

Vraag om uitleg van mevrouw Ingrid van Kessel tot mevrouw Adelheid Byttebier, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het hoge aantal meerlingengeboortes in Vlaanderen

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen

Donderdag 19 juni 2003

WAARNEMEND VOORZITTER : Mevrouw Marijke Dillen

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.14 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Adelheid Byttebier, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de voor kinderen met een handicap discriminerende leeftijdsgrens inzake het gebruik van een fietskar

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Cleuvenbergen tot mevrouw Byttebier, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de voor kinderen met een handicap discriminerende leeftijdsgrens inzake het gebruik van een fietskar.

Mevrouw van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, ik werd onlangs geconfronteerd met mensen die een fietskar gebruikten voor hun kind met een handicap. Naar aanleiding hiervan heb ik de regelgeving omtrent het gebruik van fietskarren nagekeken. Het ging om een fietskar die was gesubsidieerd door het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap in het kader van de ondersteuning van mensen met een handicap aan de ondersteunende leden. Zij kunnen een ondersteuning krijgen voor een fietskar, een aanhangfiets of andere aanpassingen aan de fiets. Hiervan wordt regelmatig gebruik gemaakt.

Eind december 2002 is er een KB uitgevaardigd waarin een aantal veranderingen aan het reglement op de fietskar worden gemaakt. Voortaan mogen er maximum twee personen die minder dan 8 jaar oud zijn, worden vervoerd met een fietskar.

De massa van de fietskar met de personen mag niet meer dan 80 kilogram bedragen.

Fietskarren worden vanuit verschillende oogpunten gepromoot, onder meer voor vervoer van materialen. Er is een website, www.fietskar.be, van een vereniging uit Kapellen die promotie maakt voor alles wat te maken heeft met fietskarren. De vereniging maakt zelfs promotie voor fietskarren die dienen voor het vervoer van kleine materialen, zelfs tot een gewicht van 200 kilogram. Ik vermoed dat deze fietskarren evenzeer geïnterpreteerd worden door deze nieuwe regelgeving en dus niet meer op de markt kunnen komen.

Ik wil het hier echter hebben over de fietskar gebruikt voor mensen die een erkenning hebben van het Vlaams Fonds. Kinderen met een handicap worden door deze regelgeving gediscrimineerd. Kinderen met een handicap die ouder zijn dan acht jaar, blijven vaak een laag gewicht houden en hebben een groeiachterstand zodat ze vergeleken kunnen worden met kinderen beneden de acht jaar. Voor hen geldt plots deze beperking. Dat is bijna onverantwoord. De leeftijdsgrens is hier geen aangewezen criterium en werkt duidelijk discriminerend.

Mevrouw de minister, u bent bevoegd voor gelijke kansen en moet opvolgen welke discriminaties er mogelijk bestaan voor personen met een handicap en welke leeftijdsdiscriminaties. Minister Vogels heeft dit ten minste altijd gezegd. Nu blijkt dat er bij dit KB een advies is gegeven door de Vlaamse regering waarbij er volgens mij niets over dit aspect werd gezegd. Eigenlijk kan ik dit niet uitmaken, want we beschikken niet over dergelijke adviezen.

Mevrouw de minister, graag wilde ik weten in welke mate de Vlaamse regering advies heeft gegeven over dit KB. Heeft ze hierbij rekening gehouden met mogelijke discriminaties op grond van

Van Cleuvenbergen

leeftijd ? Heeft ze rekening gehouden met de anti-discriminatiewetgeving, die nu van kracht is geworden, waardoor dit reglement kan worden aangevochten ?

Bent u bereid deze discriminatie opnieuw ter sprake te brengen in een interministerieel overleg, dat u regelmatig hebt vanuit uw bevoegdheid van Gelijke Kansen en die van Gehandicaptenbeleid ? Als dit een niet beoogd resultaat is van dit KB, dan moet dit kunnen worden aangepast en moet er worden uitgegaan van een gewicht in plaats van een leeftijdsgrens.

De voorzitter : Minister Byttebier heeft het woord.

Minister Adelheid Byttebier : Mevrouw de voorzitter, mevrouw Van Cleuvenbergen, deze vraag is een mooi voorbeeld van het samenspel van wat het parlementair werk kan doen en wat een minister moet doen. Tot voor enkele weken was ik als Brussels parlements lid gespecialiseerd in de dossiers inzake welzijn, maar ook die inzake de verkeersveiligheid en de fiets. In elk geval is dit voor mij een aandachtspunt.

De regelgeving voor fietskarren op federaal vlak is een belangrijke stap geweest om de fietskar niet langer illegaal te houden. Fietskarren waren op de weg aanwezig, maar hadden geen enkele basis om er te mogen zijn. Elke politieagent kon mensen met hun kleine of gehandicapte kinderen in een fietskar gewoon van de weg sturen, want er bestond geen enkele regelgeving voor. Het is zeer belangrijk dat op 18 december 2002 per KB de fietskar werd opgenomen in het algemeen reglement van het wegverkeer.

Mijn inschatting is dezelfde als de uwe, mevrouw Van Cleuvenbergen. Ik kan me niet voorstellen dat de wetgever doelbewust specifiek de fietskarren aangepast aan personen met een handicap van meer dan acht jaar, heeft willen discrimineren. Het is echter wel een feit. Ik vermoed dat er is uitgegaan van de fietskarren die zijn voorzien voor maximum twee personen, waarop een maximumgewicht en een maximumleeftijd staat vermeld. Ik vermoed dat dit 'en stoemelings' is overgenomen en dat er geen rekening is gehouden met specifieke doelgroepen.

We kunnen het juridisch uitleggen dat het niet-discriminerend is. Ik verkies echter de feitelijke en politieke uitleg, zeggende dat de leeftijd geen criterium kan zijn. Eigenlijk is gewicht een criterium, en

dan nog lijkt me dat we ook dit niet moeten overreglementeren, maar dat we de producenten hun verantwoordelijkheid moeten laten nemen door een maximumgewicht te bepalen naargelang de constructie van deze of gene fietskar.

De veiligheidsoverwegingen hebben gespeeld, maar er is geen rekening gehouden met de specifieke gevallen die u vermeldt. Omdat u me op het probleem attent hebt gemaakt, heb ik besloten om onmiddellijk een brief te sturen naar de bevoegde federale minister om te vragen dit reglement aan te passen door het leeftijds criterium te schrappen. Zo kunnen ook bijzondere groepen, zoals kinderen met een handicap, vervoerd worden, en voor mijn part ook oudere mensen.

Ik heb enkele jaren lang zelf gebruikt gemaakt van een fietskar. We associëren de fietskar niet alleen met peuters en kleuters. Ze kan immers ook worden gebruikt voor het vervoeren van materiaal, van gehandicapte kinderen of van om het even wie. Wel moet ze voldoende veilig zijn en moet de constructie aangewezen zijn voor wat wordt vervoerd.

De leeftijdsgrens vind ik een overbodig criterium. Ik laat dit weten aan de bevoegde federale minister. Uw tip om nog voort te gaan in het overleg, onthoud ik, maar ik zal eerst wachten op de reactie op mijn schrijven.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ga akkoord met het criterium veiligheid en met de zelfcontrole van producenten, maar dit zou beter op federaal vlak worden geregeld.

Er is heel wat te vinden over fietskarren op het web. Tegenwoordig wordt ook promotie gemaakt voor rolstoelen die aan een fiets worden gekoppeld. In artikel 7, paragraaf 2 van de huidige regelgeving is sprake van aan fietsen gekoppelde aanhangwagens. Mevrouw de minister, zou het niet goed zijn om de nieuwe fietskarren te reglementeren, als blijkt dat ze mensen met mobiliteitsproblemen kunnen helpen ? Er moet inderdaad een akkoord zijn over de veiligheid, en er moet rekening worden gehouden met het totale gewicht. Ik ben verheugd dat u zelf het initiatief al hebt genomen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Voorzitter

– *Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen treedt als voorzitter op.*

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Adelheid Byttebier, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over ouderbijdragen in kinderopvang

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Becq tot mevrouw Byttebier, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over ouderbijdragen in kinderopvang.

Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, eind 2001 werd beslist om de ouderbijdragen voor kinderopvang in de erkende en gesubsidieerde opvang aan te passen. Een terechte bekommernis daarbij was dat de verhouding tussen het inkomen en de bijdrage relatief groter was voor de middengroep, en te hoog voor de laagste inkomens. Het was de bedoeling om dit weg te werken en de lineariteit in de plaats stellen.

Er werd daarvoor rekening gehouden met de bruto-inkomens. Dat zijn de inkomens vóór alle mogelijke aftrekken. Het is een publiek geheim dat de een meer kan aftrekken dan de ander. Daardoor kan een vertekend beeld ontstaan over het netto-inkomen. Het is ook belangrijk om na te gaan wat het aandeel is van het beschikbaar inkomen. Na een jaar werken is het goed om een evaluatie te maken van de effecten van die ouderbijdragen. Indertijd bedroeg de laagste bijdrage 50 frank, en de hoogste 899 frank. Het is belangrijk om na te gaan of we de laagste inkomens bereiken. Blijven die mensen de toegang vinden naar de kinderopvang ?

Mevrouw de minister, is er onderzoek gebeurd naar de verhouding tussen netto-inkomens en het verschuldigde bedrag aan ouderbijdragen ? Wat zijn de resultaten daarvan ? Worden gehuwden en samenwonenden bij de berekening van dat inkomen op gelijke wijze gekend en behandeld ? Op welke manier gebeurt dat ? Wordt er rekening gehouden met een verklaring van eer of zijn er andere systemen om een zicht te krijgen op de situatie van mensen ? Wie neemt daarvoor het initiatief ? Is er een evaluatie gebeurd van de gevolgen van

het invoeren van ouderbijdragen op de kinderopvang ? Er werd gevreesd dat sommige gezinnen zouden worden afgeschrikt door de hoogte van de bijdrage, en zouden afhaken.

Mevrouw de minister, werden door de verlaging van de bijdragen ook de lage-inkomensgroepen aangetrokken ? Moet er worden uitgekeken naar andere wegen om de toegankelijkheid te verhogen ? Destijds werd erop aangedrongen dat dit een nuloperatie moest zijn. Is dat ook gebeurd of werd er extra financiering ter beschikking gesteld ?

Uit de jaarverslagen van Kind en Gezin heb ik de cijfers gehaald van de gemiddelde ouderbijdragen van 1999 en 2000. Verder zijn daarover geen cijfers beschikbaar. Het kan interessant zijn om die cijfers per arrondissement te vergelijken, en ook om de vergelijking te maken tussen de particuliere en de gesubsidieerde sector.

De voorzitter : Minister Byttebier heeft het woord.

Minister Adelheid Byttebier : Om meer sociale rechtvaardigheid te bekomen, hebben we op 1 juli 2002 de ouderbijdragen in die sector aangepast. De referentie om te bepalen hoeveel de ouders betalen voor de gesubsidieerde kinderopvang, is het netto belastbaar inkomen, omdat dat het enige objectieve criterium is. We hebben even gedacht om dat te doen aan de hand van het beschikbaar inkomen, maar dan moeten we te veel factoren in rekening brengen.

Gehuwden en samenwonenden worden op gelijke wijze gekend en behandeld. We tellen het netto belastbaar inkomen van beide partijen op. We zijn geen detectives en baseren ons op de verklaring van eer van de ouders of partners.

Kind en Gezin gaat per steekproef na welke de gevolgen zijn van de beslissing van 1 juli 2002 en welke de verschuivingen zijn. Dat moet niet binnen het jaar. Als in de zomer van vorig jaar een andere bijdrage werd gevraagd, dan zullen ouders niet onmiddellijk hun patroon veranderen. Het kan zijn dat het voor tweeverdieners te duur wordt. Als dat zo zou zijn, zullen we dat niet meteen het eerste jaar merken. Het is relevant om het na te gaan, maar pas een jaar na de invoering van de nieuwe maatregel.

In het eerste jaar is het effectief een budgettaire nuloperatie. Uit de recentste cijfers van het derde en vierde kwartaal van 2002 blijkt dat de gemiddelde ouderbijdrage in de diensten voor opvanggezinnen

Byttebier

nen is gestegen met 0,59 percent. In de sector van de kinderdagverblijven is die gestegen met 1,08 percent. Het gaat dus om minimale stijgingen. Ze zijn kleiner dan de voorbije jaren. We kunnen echter niet zeggen dat dat het resultaat is van die maatregel. Er is nauwelijks een toename van de totale som aan ouderbijdragen. Het aantal opvanggezinnen is verminderd. Er zijn minder plaatsingsdagen. Het is dus een nuloperatie.

Mevrouw Becq, een overzicht per arrondissement en voor 5 verschillende jaren is een schriftelijke vraag waard. Misschien bent u nu al tevreden met het onderscheid tussen de particuliere kinderdagverblijven en de zelfstandige onthaalouders. De gemiddelde ouderbijdrage in kinderdagverblijven in 1999 was 11,26 euro. In 2000 was dat 11,47 euro, in 2001 11,84 euro en in 2002 12,11 euro. Er is dus een lichte stijging waarneembaar. In de diensten voor opvanggezinnen was de ouderbijdrage in 1999 11,39 euro, in 2000 11,46 euro, in 2001 11,70 euro en in 2002 11,94 euro.

Voor de particuliere sector zijn die objectieve cijfers niet beschikbaar. We moeten ze halen uit de gebruiks-enquêtes die om de 2 jaar worden gehouden. Die enquêtes zijn meer indicatief dan de cijfers van de kinderdagverblijven. De prijzen bij de onthaalouders zijn iets goedkoper dan in de particuliere kinderdagverblijven. De zelfstandige onthaalouders vroegen in 1997 gemiddeld 11,73 euro en in 2001 13,33 euro. In de particuliere kinderdagverblijven waren de bijdragen in 1997 13,25 euro en in 2001 15,15 euro.

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Op mijn eerste vraag had ik wel een ander antwoord verwacht. Mijn vraag was misschien niet helemaal duidelijk. Tijdens de bespreking over de tarieven van de ouderbijdragen, hebben we een vergelijking van de berekening van de ouderbijdragen gekregen, op basis van het brutogezinsinkomen. Die tabellen hebben we dus. We hebben echter geen zicht op de percentages ten aanzien van het netto-inkomen. Is daar onderzoek naar gebeurd en kunnen we daar de resultaten van krijgen ? U zegt dat het gaat om 5 à 6 percent van het inkomen. Is dat ook zo voor het netto-inkomen ? Ligt de lineariteit daar anders ? Hierover had ik graag nog wat meer duidelijkheid gehad.

Mevrouw de minister, ik heb ook gevraagd naar de evaluatie van de mogelijke gevolgen. Ik begrijp dat u me dat nu nog niet kunt zeggen. Wanneer ik u dan vraag of het om een budgettaire nuloperatie gaat, dan zegt u dat het aantal opvangdagen is verminderd. Ik durf geen oorzakelijk verband te leggen tussen de hoge bijdrages en het dalend aantal opvangdagen, maar ik heb wel een vermoeden in die richting. Eigenlijk is dat een gedeeltelijk antwoord op mijn derde vraag over de gevolgen van het invoeren van de nieuwe ouderbijdragen op het aantal opvangdagen. In dat geval wordt de drempel naar de kinderopvang verhoogd.

De voorzitter : Minister Byttebier heeft het woord.

Minister Adelheid Byttebier : Op uw eerste vraag kan ik niet onmiddellijk een antwoord geven. Het lijkt me wel interessant om dat aspect mee op te nemen in de evaluatie die we een jaar na de inwerkingtreding van de maatregel zullen doorvoeren.

Wat uw tweede opmerking betreft, ligt de reden van deze wijziging bij het aantal opvanggezinnen. Er waren iets minder beschikbare opvanggezinnen. Natuurlijk is het ook interessant om na te gaan of een aantal opvanggezinnen ermee gestopt zijn als gevolg van deze maatregel.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Adelheid Byttebier, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het wegwerken van wachtlijsten

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Becq tot mevrouw Byttebier, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het wegwerken van wachtlijsten.

Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, tijdens de begrotingsbespreking hebben we het gehad over een task force en over de wachtlijsten voor de voorzieningen. Ik heb toen naar een stand van zaken gevraagd en er werd verwezen naar een schriftelijke vraag van mevrouw De Martelaer. Werd die reeds gepubliceerd ?

De convenants zouden een oplossing moeten bieden bij het wegwerken van de wachtlijsten. Ik heb

Becq

een aantal instellingen bezocht en daar blijkt dat de betrokkenen nog steeds met vragen zitten, onder meer over de werkbaarheid en de inschakelbaarheid van de convenants.

Om leefbaar te kunnen zijn, heeft een instelling bijvoorbeeld een uitbreiding met 5 of 10 plaatsen nodig. Wat zijn de consequenties als er daarna twee personen naar een voorziening komen? Kunnen ze dan een uitbreiding aangaan? Voorzieningen die willen verbouwen of bijbouwen en die daarvoor over voldoende geld beschikken, ontvangen een extra erkenning voor een aantal plaatsen, maar zijn niet zeker dat er ook een erkenning van de subsidiëring van werkingsmiddelen komt voor die extra plaatsen. De voorzieningen vragen zich af of ze een uitbreiding op die manier wel kunnen aanvangen. Een convenant bevat een tijdelijke oplossing en het engagement dat er ook een definitieve oplossing komt.

Hoeveel convenants zijn er ondertussen en wat is de inhoud ervan? Welke engagementen worden genomen? Gaat het om gezinszorg of om dagopvang? Welk perspectief bieden de convenants aan de betrokkenen? Hoe zit het met de uitbreidingen? Wordt er voor de timing van het afsluiten van convenants rekening gehouden met de situatie? Ik denk bijvoorbeeld aan schoolgaande kinderen: wordt hun via een convenant een oplossing geboden vóór september?

De voorzitter : Minister Byttebier heeft het woord.

Minister Adelheid Byttebier : Mevrouw de voorzitter, het overzicht van de convenants die werden afgesloten in het licht van het uitbreidingsbeleid 2002, bezorg ik als bijlage aan de commissiesecretaris. Het vormde inderdaad een antwoord op de schriftelijke vraag 142 van 17 maart 2003 aan mevrouw De Martelaer.

In een eerste fase van het uitbreidingsbeleid 2003 werden geen convenants aangevraagd. Gelet op de vele precaire situaties en de budgettaire beperkingen, werd in de diverse provinciale overleggroepen vooral de prioriteit gelegd op initiatieven die op korte termijn konden starten. Ik heb u het overzicht gegeven van de convenants. Ze bevatten verschillende aspecten, zoals de identiteit van de verschillende gerechtigde personen met een handicap, de te verlenen bijstand, de rechten en plichten als ook de regeling van de persoonlijke financiële bijdrage van de gerechtigde personen met een handicap en van de voorziening, en de periode waarvoor

het convenant geldt met de perspectieven op een definitieve vorm van ondersteuning waarnaar zal worden gestreefd.

Het is belangrijk dat nog even toe te lichten. Er is inderdaad al een schriftelijke vraag over gesteld, maar bij de begrotingscontrole is er verwarring ontstaan. Dezelfde namiddag is dat al rechtgezet. Ik probeer immers, als ik niet meteen kan antwoorden, tegen de namiddag meer duidelijkheid te geven.

Een convenant mag niet worden verward met een persoonlijk assistentiebudget. Het staat er volledig los van. U vroeg naar het uitbreidingsbeleid, en hoe dat in verband staat met convenants. Het uitbreidingsbeleid is niet gelieerd met aanvragen voor convenants, maar met aanvragen voor plaatsing. In eerste instantie wordt gevraagd of iemand kan worden opgenomen. Als dat niet onmiddellijk mogelijk is, dan kan het initiatief genomen worden, in afwachting van een aanpassing of een uitbreiding van de infrastructuur, tot een overbrugging per convenant.

Dat convenant – ik heb u al gezegd wat daar allemaal in staat – komt erop neer dat er geplaatst moet worden, maar dat we ons in afwachting behelpen met een vastlegging van een aantal garanties. De plaatsing is essentieel, en het convenant is een overbrugging. Dat betekent dat voorzieningen die willen uitbreiden, niet moeten kijken naar het aantal convenants, maar naar de lopende aanvragen.

Enkele weken geleden gaf u daar een voorbeeld van. Het kan niet dat iemand een MPI moet verlaten en dan moet worden geplaatst in een tehuis waar er geen plaats is. Daar moet een overbruggingsmogelijkheid voor worden gevonden. We verwachten dat het regionaal overleg op dat moment zijn verantwoordelijkheid neemt en ziet welke zorg er als overbrugging tussen het vertrek uit het MPI en de instap in het tehuis moet worden gegeven. Het regionaal overleg heeft de verantwoordelijkheid ervoor te zorgen dat die overgang zo goed mogelijk verloopt, en dat er voor alle partijen aanvaardbare oplossingen zijn. Ze moeten daar inspanningen voor leveren.

Voor de betrokken ouders is dat wellicht een heel moeilijke periode. Het regionaal overleg zal immers naar een oplossing moeten zoeken. Ik durf niet te beweren dat er altijd gemakkelijk een oplossing voor de overbrugging te vinden is. Het is echter de bedoeling dat het regionaal overleg daar inspanningen voor levert. Hopelijk kan het systeem

Byttebier

van convenants een beetje rechtszekerheid en garantie op hulpverlening bieden.

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Bij die convenants en die overbrugging valt het op dat een beperkt aantal voorzieningen een oplossing heeft voor een groep. Ik zie er enkele staan voor een of twee, maar ook bijvoorbeeld voor zeven of voor elf mensen. Hebben zij specifieke contacten om die overbrugging gemakkelijker te laten verlopen ? Heeft het te maken met de dynamiek van de voorzieningen zelf en met de contacten die ze hebben, of gaat het veeleer om de mogelijkheden die er zijn ?

Minister Adelheid Byttebier : Het is mogelijk dat het al of niet wordt aangemoedigd, afhankelijk van de dynamiek van het regionaal overleg. Ik heb er geen directe indicaties van, maar blijkbaar merkt u het onderscheid op.

Mevrouw Sonja Becq : Ik zie hier bijvoorbeeld dat bij ADO Icarus de overbrugging altijd ADL-assistentie is, maar misschien is er op andere plaatsen onvoldoende ruimte voor ADL-assistentie, zodat in bepaalde regio's die oplossing niet beschikbaar is. Dat heeft dan niet meteen te maken met de dynamiek van de voorziening, maar met de in de regio aanwezige mogelijkheden. Zo blijft het een vraagteken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Ingrid van Kessel tot mevrouw Adelheid Byttebier, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het hoge aantal meerlingengeboortes in Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw van Kessel tot mevrouw Byttebier, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het hoge aantal meerlingengeboortes in Vlaanderen.

Mevrouw van Kessel heeft het woord.

Mevrouw Ingrid van Kessel : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ook deze vraag

is gebaseerd op gepubliceerde onderzoekscijfers. Deze morgen ging het over het stijgend geneesmiddelenverbruik, nu stel ik onderzoekscijfers aan de orde waaruit blijkt dat het aantal geboorten van meerlingen in Vlaanderen nog steeds hoog is. De recente berichten van het federaal ministerie van Sociale Zaken over de financiering van in-vitrofertilisatie geven al in zekere zin antwoord op mijn vraag, maar de vraag was al eerder ingediend.

Het viel me op dat het aantal meerlingzwangerschappen in Vlaanderen blijft stijgen. De gegevens van het Studiecentrum voor Perinatale Epidemiologie tonen aan dat nog nooit zoveel tweelingen geboren zijn als in 2002, en dat het aantal drielingen verdubbeld is. De risico's op vroeggeboorte en andere risico's die daarmee samengaan, zijn niet onaanzienlijk. Een van de mogelijke gevolgen van een vroeggeboorte is dat de kinderen een handicap hebben. Het voorkomen van vroeggeboortes en meervoudige zwangerschappen is een punt waar zeker ook het Vlaams beleidsniveau aandacht aan moet besteden.

Aanvankelijk wilde ik mijn vraag vooral toespitsen op de IVF-behandeling, omdat daarbij het terugplaatsen van meerdere embryo's een van de grote oorzaken is van meervoudige zwangerschappen. Niet alleen het terugplaatsen van meerdere embryo's, maar ook hormonale behandelingen leiden tot meer meerlingen. Mijn vraag is of het Vlaams niveau met het federale overlegt over dit onderwerp.

Ondertussen is duidelijk geworden dat de terugbetaling van IVF gekoppeld is aan het terugplaatsen van slechts één embryo. Wat is het beleid inzake prenatale preventie ? Ik geef toe dat een deel van het antwoord door de actualiteit achterhaald is.

De voorzitter : Minister Byttebier heeft het woord.

Minister Adelheid Byttebier : Mevrouw de voorzitter, dames en heren, om te kunnen antwoorden op uw vraag heb ik nagetrokken wat het beleid van het federale niveau ter zake is omdat dit een federale bevoegdheid is. Het KB van 4 juni 2003 zal een impact hebben op de door u geschetste problematiek. Het klopt dat meerlingenzwangerschappen voor problemen kunnen zorgen. Ze kunnen leiden tot vroeggeboorte of zelfs tot het overlijden van een of meerdere baby's. Bij kunstmatige bevruchting is de kans op meerlingen een op vier. De kans op een meerling bij een natuurlijke bevruchting bedraagt slechts een op tachtig. Er is dus een rechtstreeks verband tussen IVF en meerlingen.

Byttebier

Het nieuwe KB wijzigt dat van april 2002 en zal niet alleen financiële gevolgen hebben, maar ook sturend zijn. Via het ziekenhuisbudget wordt per behandelde cyclus voorzien in een forfaitair bedrag van 1.182 euro. Dit bedrag dekt de laboratoriumkosten van de reproductieve geneeskunde, met name die van het personeel, de apparatuur, het materiaal en de indirecte kosten. Aan deze terugbetaling zijn wel enkele regels verbonden die ervoor moeten zorgen dat er minder meerlingen worden verwerkt. De regels leggen, afhankelijk van de leeftijd van de vrouw, vast hoeveel embryo's er tegelijk mogen worden ingeplant.

Het verheugt me dat de federale overheid haar verantwoordelijkheid opneemt op vlak van preventie van meerlingen. Ik herhaal dat dit een federale bevoegdheid is. Het is dan ook erg moeilijk om mij daar als Vlaams minister in te mengen. We hopen

in elk geval dat het effect van deze maatregel zal zijn dat er minder meerlingen worden geboren.

De voorzitter : Mevrouw van Kessel heeft het woord.

Mevrouw Ingrid van Kessel : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het minder terugplaatsen van embryo's koppelen aan de terugbetaling van IVF zat al een tijd in de pijplijn. Ik vroeg me af waarom het zolang duurde en wilde via deze vraag om uitleg dat u er bij uw federale collega op zou aandringen om daar werk van te maken. Dat is ondertussen gebeurd.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.13 uur.*
